Nadal - Sagrada Familia

Per Administrador el dg., 31/12/2017 - 09:00

Sir,3,2-6.12-14
Col 3,12-21
Lc 2,22-40

365 DIES...! I LA SAGRADA FAMÍLIA!
a) 365 dies...!
Avui és el dia de mirar enrere, amb pau ("la pau vostre dintre de l'ull nostre") i reconèixer sorpresos: "Déu hi era!". És dia per a veure les coses transfigurades, quan a la millor al llarg del nostre any hi ha hagut massa creu...! "Transfiguració" és el regal que ens fa Déu de descobrir en la fragilitat de la "carn", el rostre resplendent de Déu. Betlem ens anima a aquesta actitud cristiana: ¡quin fracàs anar a raure a una Cova immunda, quina frustració per a l'Omnipotent entrar al món entre bous i mules (i els seus excrements...!!!). La "Transfiguració" és escoltar cants d'àngels en una menjadora d'una caverna impresentable, en la quotidianitat dels nostres dies, bons i dolents. Que Déu ens ho concedeixi!

Això ens suggereix el misteri de Nadal per al dia de Cap d'Any. Rere la fotesa, la debilitat, la contingència dels esdeveniments... Rere de les creus grans i petites de cadascun dels dies dels 365 dies. Rere els problemes, trencaments, ferides, fracàs, mort. I també rere la joia, l'amistat, el problema que s'ha solucionat... Rere la petita gaubança de cada dia, hi havia una mirada "carinyosa": la de Déu. Carinyosa... i potser plorosa, del Pare-Mare que pateix per la injustícia que hem fet.

b) La proposta d'Ignasi de Loiola
En els Exercicis (a la primera setmana i a la "Contemplació per assolir amor") ens anima a mirar els nostres dies de manera evangèlica. Tant de bo que ens quedés alguna estoneta aquests dies per a mirar així el nostre any. Una mirada a cinc nivells.

1. ***D'entrada, gràcies****!* És tota una actitud positiva. Rebre el dia, la setmana, l'any, acollir-lo: que reposi tranquil·lament, pacíficament, en el meu cor, davant Déu. Amb agraïment. Rebre el dia com a do. Comptabilitzar les gratuïtats de Déu, les meves, les dels altres (i anar cantant després de cadascuna: "perquè és eterna la seva misericòrdia").

2. ***De seguida, demanar llum i pau***. Perquè es tracta de veure "la meva veritat", de "sorprendre" l'Esperit al llarg dels meus dies. I també d'obrir-me a la "sospita", desmuntar les meves defenses. De discernir, trobar els fils autèntics de la meva vida enmig de tantes mogudes internes i externes.
Ens cal la llum de l'Esperit, perquè no es tracta de fer un exercici ètic (davant d'una llei), ni es tracta de la "culpa" psicològica (davant el jo), sinó de mirar amb els ulls de Déu, sempre carinyosament, mai amb odi (mirar-se al mirall com ens mira el Pare). Sempre des de la justícia "més gran" del Regne que cal conrear amb Jesús.

3. ***Entretenir-se passant la pel·lícula pròpia, de la família, del món****.* Agafa dels 365 dies alguns fotogrames essencials. Mira'ls amb realisme i veritat, però assegut al costat del Senyor. Moments essencials, rostres, esdeveniments, etc. Les nostre jornades han estat un continu de sentiments, vivències, estats d'ànim, contradiccions... Que no passin simplement al subconscient sense digerir-les. Potser la dura activitat dels dies (o la poca sensibilitat, o la tasca que "demana tot l'home"...) no ens ho ha permès. Ara és el moment per mirar-les amb pau, però sempre ben al costat del Senyor.

4.- ***Pare, ja veus!*** És el moment de deixar-ho tot a les seves mans... Les meves estultícies i les dels altres, el pecat, el fracàs, la creu..., la gràcia, les reeixides, la bondat. Ens neix de l'interior, a la vegada, un fort "perdó" (a Déu, als germans, al món...), i un fort "gràcies" (a Déu, als germans, al món...). Davant de "tant de bé rebut", davant del perdó acollit... sorgeix la reciprocitat, que Ignasi de Loiola formula en la seva pregària: "Preneu Senyor i rebeu... tot és vostre... doneu-me el vostre amor i gràcia, que això em basta".

5.- ***El demà serà millor!*** La mirada al nou any. Al llarg d'aquesta contemplació de l'any reflexió se m'ha palesat el meu desig profund, el que jo voldria per a l'any nou. I també el meu propòsit de l'esmena! Les ganes d'encaixar la vida que neix, amb optimisme, creativitat, amb ganes de fer-ho millor. Ganes de posar-se al costat de Jesús, i dels "amics de Jesús": els darrers... i els lluitadors per un món més humà.

c) L'aldarull i l'eufòria dels vells en un Temple vell i caduc
Si encara teniu un minut, mirem l'evangeli d'avui: Jesús infant fa la seva primera sortida de casa, i en arribar al Temple tot esclata i es desbarata en un gran aldarull. Tot es riure, satisfacció. Simeó i Anna son eufòria contagiosa. Són una crida a començar l'any "enjogassats". Només cal fer una ullada al vell i caduc Temple: acaba d'arribar Jesús i tot exulta com si fos nou, acabat de néixer, amb optimisme.

Simeó inicia l'aldarull. Un home que esperava (un home fet d'advent), "veu la salvació". Ni que sigui a la vellesa pot esclatar amb el Glòria com nosaltres a la nit de Nadal! En una escena idíl·lica pren el nen (amb quina qualitat...!) i plora i riu i profetitza... "ara podeu deixar anar el vostre servent en pau!".

I continua l'esclat una velleta entranyable, Anna, la típica beata que es passa tot el dia al temple, posant espelmes... silenciosa, devota, en un racó. Avui desborda, és una profetessa incendiària, que no pot deixar de parlar la bona notícia a tothom. Quasi que no s'ho pot creure: Déu fet infant, regal per a tots...

Bona actitud per començar l'any amb la Sagrada Família i dos vellets, nascuts de nou, capaços de començar un any nou de Déu.

ETIQUETES
ESPERANÇA AGRAÏMENT REVISIÓ PERDÓ